

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/84/2017
Identifikačné číslo spisu:	1211221436
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1211221436.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu AES spol.s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nové záhrady III/6, IČO: 17320241, zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Kutlíkova 17, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom a neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 13C/160/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 7. marca 2017 sp.zn. 14Co/160/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. novembra 2013 žalobu vo veci zamietol, žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa v konaní domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 €, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdov a neoprávneným zásahom do dobrej povesti (uvedením "difamujúcich" tvrdení v ich rozhodnutiach vydaných v konaní pod sp.zn. 25Cb/170/2002). Nepravdivé a difamujúce tvrdenia mali spočívať v uvedení údaje, že žalobca využíval motorové vozidlo na podnikateľské účely a na prevádzkovanie taxislužby. Súd konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia súdu spočívajúce v uvedení skutkovej nesprávnosti nepatrí pod pojem nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej správy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko v prvom rade musí byť naplnený základný predpoklad pre vznik zodpovednostného vzťahu, ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu, pričom tento naplnený nebol. Súd prvej inštancie zhrnul, že za nesprávny úradný postup nemožno považovať stav, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza skutkový popis alebo vyhodnocuje dôkazy, a navyše pritom vychádza zo skutočností uvádzaných samotným účastníkom konania. Žalobcom tvrdným

"nesprávnym úradným postupom" žalovaného nemohlo nijakým spôsobom ani dôjsť k vzniku akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. V tejto časti žalobca ani neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, v čom by ním tvrdená ujma mala spočívať a akým spôsobom by mohlo tvrdenie označené žalobcom za difamujúce zasiahnuť do jeho dobrej povesti.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 7. marca 2017 sp.zn. 14 Co/160/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie poukázal na neodôvodnenosť námietky ohľadne nesprávneho označenia žalovaného v rozpore s jeho označením v podanej žalobe, nakoľko v danej veci v priebehu prvostupňového konania žalobca na výzvu súdu uviedol, že na strane žalovaného je jediným účastníkom, a to - Slovenská republika zastúpená Ministerstvom. Pokiaľ účastník konania namieta odňatie zákonného sudcu, nesprávne právne posúdenie predmetu konania ako obchodnoprávneho vzťahu a nedôvodné vyrubenie súdneho poplatku, nápravy sa môže domáhať len v tomto konkrétnom súdnom konaní pomocou riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. V právoplatne skončených veciach nemôže súd v inom samostatnom súdnom konaní preskúmať správnosť záverov súdov z dôvodu narušenia princípu právnej istoty a správnosť prakticky každého právoplatného rozhodnutia súdov by mohla byť spochybiteľná v ďalšom samostatnom súdnom konaní. Nárok na náhradu majetkovej, resp. nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam je možné uplatniť len vtedy, ak nesprávnosť skutkových alebo právnych záverov v rozhodnutiach súdov bola konštatovaná v rámci konaní o opravných prostriedkoch vzťahujúcich sa k tomu istému základnému konaniu, pričom žalobca odvodzuje všetky podľa neho nesprávne procesné postupy súdov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 25Cb/170/2002 od posúdenia, či ide o obchodnoprávny vzťah alebo vzťah spotrebiteľský. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď konštatoval nesplnenie základných náležitostí podľa § 9 ods. 1, 2 v nadväznosti na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup v súdnom konaní sp.zn. 25Cb/170/2002.

3. Žalobca podal 21. apríla 2017 dovolanie, ktorým napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej s tým, že dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že súd prvej inštancie odmietol vec prejednať v dôsledku nepreukázania nesprávneho úradného postupu z dôvodu, že skutková nesprávnosť odôvodnení súdnych rozhodnutí (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č.k. 25Cb/170/2002, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/263/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Obdo/32/2011) nepatrí pod pojem nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej správy a tiež z dôvodu rozporu odôvodnení súdov oboch stupňov s medzinárodnými dohovormi, ratifikovanými Slovenskou republikou. Ďalej, že odvolací súd nereagoval na žiadnu odvoláciu námietku dovolateľa v spojení s odňatím zákonného sudcu vo veci preradenia žaloby vedenej pôvodne v registri „C“ do registra „Cb“ a tým, že sa vysporiadal s celým odvolaním jednoduchým odôvodnením s odkazom na § 387 ods. 1, 2 CSP. Odvolací súd nepovažoval za žiadne porušenie práv žalobcu, ak súd prvého stupňa tvrdil, že konal len so Slovenskou republikou, zastúpenou splnomocneným ministerstvom, a to z dôvodu, že sa súd rozhodol konať len so splnomocneným zástupcom žalovanej. Podľa dovolateľa sa súd nemá zaoberať skutočnosťami danými priamo zákonom. Neexistuje ustanovenie právneho predpisu, ktorý umožňuje súdu odmietnuť žalobu v časti. Otázka pasívnej legitimácie, teda či dovolateľ správne žaloval tých zamestnancov žalovanej, ktorí sú škodcovia, je otázkou rozhodnutia, ktorým súd vec ukončí. Dovolateľ uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odôvodnil tým, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu je stabilná v konštatovaní povinnosti súdov nižších stupňov prejednať žaloby, ktorých obsahom je tvrdenie, že to boli súdy Slovenskej republiky, ktoré tamojších žalobcov ohovorili. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/199/2005 z 1. marca 2010, ktorý z hľadiska dôkaznej sily ustálil, že pravá verejná listina, o ktorej správnosti nevzišli v konaní pochybnosti, môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že účastník tvrdí skutočnosť a ponúkne dôkazy, ktorými bude preukázaná jej nepravdivosť. Pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil

skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané. V tejto súvislosti namietal, že ním boli tvrdené skutočnosti a ponúkané dôkazy, ktorými podľa neho je preukázaná jej nepravdivosť a odvolací súd ju predsa nezbavil jej dôkaznej sily v časti nepravdivých ohováraní jeho osoby.

4. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne

konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

18. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

19. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

20. Trojčlenný senát 5 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

21. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

24. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

25. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

26. Podľa názoru žalobcu k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku skutkovej nesprávnosti odôvodnení súdnych rozhodnutí (rozhodnutie okresného súdu a rozhodnutie krajského súdu) ohľadne výkladu pojmu „nesprávny úradný postup“ tým, že podľa ich právnych názorov pod daný pojem nepatrí skutková nesprávnosť daných súdnych rozhodnutí, z dôvodu preradenia žaloby pôvodne vedenej v registri „C“ do registra „C“, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a vo veci otázky pasívnej legítimácie.

27. K dovolaciemu dôvodu ohľadne skutkovej nesprávnosti odvolací súd poukazuje na vyššie uvedený výklad pojmu „procesný postup“, ktorý dopĺňa tým, že sa jedná predovšetkým napr. o právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a pod. Žalobcom namietaný dovolací dôvod v danom prípade dovolací súd považuje za irelevantný, v dôsledku čoho dospel k záveru, že postupom súdov v preskúmvanej veci nebolo porušené právo na spravodlivý proces. Napadnutá rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces. Súd pri rozhodovaní vychádza zo zisteného skutkového stavu a na zákale neho dospeje k rozhodnutiu, ktoré je v prospech, či neprospech jednej strany v konaní, a teda je zrejmé, že druhá strana konania sa nestotožňuje s odôvodnením predmetného rozhodnutia. Pod postupom súdu sa nerozumie finálny produkt rozhodovania, ale iba čo tomu predchádza.

28. Žalobcom uvádzanú námietku ohľadne nedostatočne odôvodneného rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd považuje za neodôvodnenú. V právnej úprave CSP konkrétne v § 387 ods. 1 a ods. 2 citovanej právnej úpravy je výslovne uvedené, že pokiaľ sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne podľa potreby doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, pričom sa musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní, či s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Nakoľko v danom prípade sa jedná o prípad potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, bolo postačujúce aby sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP, pričom dovolací súd potvrdzuje splnenie podmienok uvedených v predmetnom ustanovení. Okrem iného uviedol na zdôraznenie správnosti aj ďalšie dôvody a odôvodnenie (viď str. 6 rozhodnutia „k meritu veci nad rámec správnych skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza“).

29. V danej veci už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

30. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

31. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

32. Dovolateľ vzhliadol existenciu vady konania pojať opäť do ustanovenia § 420 písm. f/ CSP v dôsledku nesprávneho zaradenia žaloby do súdneho registra (z občianskoprávneho registra do obchodnoprávneho registra) v dôsledku čoho podľa neho prišlo k odňatiu zákonného sudcu. Na margo tejto námietky dovolací súd konštatuje, že k existencii vady konania podľa vyššie uvedeného ustanovenia nedošlo. V zhode so záverom odvolacieho súdu, má i dovolací súd za to, že predmetom tohto konania nebolo posudzovať pravdivosť alebo nepravdivosť tvrdení súdov ohľadom skutočnosti žalobcu, ale preukázať podmienky predpokladané zákonom č. 514/2003 Z.z. pre vo veci priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z obsahu spisu konkrétne z rozhodnutia dovolacieho súdu č.k. 4Obdo/32/2011 zo dňa 30. júna 2011, ako aj rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa v rozhodnutí č.k. 2Cob/264/2010 výslovne uzniesol, že sa jedná výslovne o obchodnoprávny vzťah z dôvodu postavenia žalobcu ako podnikateľa, ako aj žalovaného v pozícii podnikateľa s tým, že vzťah medzi nimi vznikol pri ich podnikateľskej činnosti, a teda sa spravuje ustanoveniami obchodného zákonníka. Posúdenie preradenia z občianskoprávneho registra do iného registra a otázka vylúčenia sudcu z dôvodu jeho zaujatosti už boli posúdené v rámci dovolacieho konania 4Obdo/32/2011 zo dňa 30. júna 2011, ktorú už dovolateľ uplatnil a teraz ju uplatňuje opätovne z toho istého dôvodu. Výplýva, že o námietke zaujatosti konajúceho sudcu rozhodoval nadriadený súd - Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 13Ncb

12/2003-223 zo dňa 16. októbra 2003 a vo výroku vyslovil, že JUDr. Milan Hubka nie je vylúčený z prejednávania veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava II, č.k. 25Cb/170/2002 so záverom, že rozhodol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce s potvrdením, že obsadenie okresného, ako aj krajského súdu v prejednávanej veci bolo v súlade s § 36 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. V rámci tohto dovolacieho konania nemôžu byť predmetom preskúmavania skutočností ním uvádzané v predchádzajúcom už právoplatne skončenom konaní. Tieto by mohli byť predmetom preskúmania iba v dôsledku podania riadneho opravného prostriedku alebo mimoriadneho opravného prostriedku v rámci toho súdneho konania. Predmetom tohto konania je náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom a v dôsledku podania dovolania namietajúce porušenie § 420 písm. f/ CSP, preskúmaniu dovolacím súdom v spojení s vyššie uvedenými skutočnosťami podliehalo zhodnotenie dodržania procesného postupu odvolacím súdom a súdom prvej inštancie v rámci tohto konania, nie konania v spojitosti, s ktorým bola podaná žaloba o priznanie nemajetkovej ujmy a spôsobenej nesprávnym úradným postupom a neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby.

33. V súvislosti s namietanou vadou odvolacieho konania, na základe ktorej videl ďalšie porušenie jeho práva na spravodlivý proces spočívajúcej v označení žalovaného v rozpore s jeho označením v podanej žalobe. V zhode so závermi odvolacieho súdu, má i dovolací súd za to, že v danom prípade nie je rozpor namietaný žalobcom. Z obsahu spisu tak, ako už vo svojom odôvodnení konštatoval odvolací súd (str. 7 napadnutého rozhodnutia bod 10), že žalobca v reakcii na výzvu súdu prvého stupňa výslovne označil za účastníka na strane žalovaného ako jediného - Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom v dôsledku uvedeného súd v ďalšom konaní konal s takto označenou stranou žalovaného.

34. Vo veci namietaného vyrubenia súdneho poplatku za podanie žaloby dovolací súd konštatuje, že daná námietka je neodôvodnená a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie správne uviedli, že žalobca by sa nezbavil povinnosti zaplatenia súdneho poplatku v predmetnom konaní, nakoľko dané konanie nie je vecne oslobodené a žalobca tiež nie je osobne oslobodený od jeho zaplatenia. Na jeho vyrubenie zo strany súdov nemajú žiaden vplyv skutkové tvrdenia uvedené v odôvodnení, nakoľko súd vyrubuje súdny poplatok výlučne podľa podmienok upravených zákonom č. 70/1991 Zb. o súdnych poplatkoch.

35. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

36. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

37. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.